

[Udenrigsministeren.]

solutioner imødekommer det ligevægtshensyn, vi ønsker at tage. Det samme gælder i øvrigt de ni's fælles erklæring om Mellemøsten fra november 1973, der bygger på disse to resolutioner, og det gælder også den vedtagelse om Mellemøsten, der fandt sted på topmødet i København i december 1973.

Under FN's 30. generalforsamling kunne den italienske repræsentant på de ni's vegne – det var her i december 1975 – bekræfte de ni's fortsatte opbakning bag dette grundlag for en løsning af Mellemøstikonflikten. Den italienske udenrigsminister bekræftede, at for de ni var principperne for en løsning følgende fire:

1. Erhvervelse af territorier med magt er utiladelig.
2. Nødvendigheden for Israel af, at den territorialbesættelse, som det har opretholdt siden konflikten i 1967, bringes til ophør.
3. Respekten for alle områdets staters, herunder Israels, suverænitet, territoriale ukrænkelighed og uafhængighed og staternes ret til at leve i fred inden for sikre og anerkendte grænser.
4. Anerkendelse af det palæstinensiske folks ret til at bringe sin nationale identitet til udtryk.

Indgåelsen af den israelsk-ægyptiske troppeadskillelsesaftale af 4. september 1975 blev hilst velkommen af Danmark og velkommen af de ni som et vigtigt bidrag i forhandlingsprocessen mod fred.

Det er i dag ikke muligt at udtale sig med nogen sikkerhed om, hvorvidt det næste skridt i udviklingen i området vil blive en ny delaftale, eller om bestræbelserne måske snarere bør samle sig om en flersidet forhandling om en samlet fredsløsning inden for rammerne af – eller i tilslutning til – Genèveforhandlingerne. De drøftelser, som pågår netop i disse dage i FN's sikkerhedsråd, vil måske kunne give et fingerpeg herom.

Danmarks muligheder for alene og isoleret at medvirke til at fremme en udvikling i retning af en forhandlingsløsning, må ifølge sagens natur være meget begrænsede. Men i fællesskab med vore otte EF-partnere kan vi måske bidrage til at skabe tillid og forståelse mellem parterne. Bliver der kaldt på os fra stridens parter, vil vi selvfølgelig ikke holde os tilbage. Fra dansk side lægger vi megen vægt på – under

iagttagelse af de principper for vor Mellemøstpolitik, som jeg allerede har omtalt – at opretholde og videreudvikle gode forbindelser med alle lande i Det mellemste Østen.

Også FN-spørgsmålene – både i selve FN og i særorganisationerne – er et vigtigt emne for det udenrigspolitiske samarbejde i EF.

Dette samarbejde i EF må ikke ses som en modsætning til eller en hindring for en fortsættelse af det mangeårige nordiske samarbejde netop om FN-spørgsmål. FN-spørgsmål indtager en vigtig plads på de halvårslige nordiske udenrigsministermøder, hvoraf det næste skal finde sted i Stockholm nu i marts. Jeg kan også tilføje, at jeg på EF-udenrigsministermødet i maj i forbindelse med en drøftelse af EF-landenes samarbejde i FN, udtrykkelig understregede, at EF-samarbejdet i FN ikke måtte afskære de enkelte lande i ni-kredsen fra at udnytte hver deres særlige forbindelser. Det vil ikke svække, men snarere styrke de ni's samlede indsats, hvis hvert enkelt land gennem sine kontakter søgte at skabe forståelse for synspunkter i ni-kredsen. Det måtte selvfølgelig forudsætte, at en sådan kontakt blev søgt, før de ni havde lagt sig endeligt fast på et standpunkt, så der endnu var mulighed for påvirkning. Disse synspunkter fik stærk tilslutning fra den daværende formand for Ministerrådet, den irske udenrigsminister.

FN er i dag et centralt forum for den dialog, der foregår mellem nord og syd, mellem rige og fattige lande, om en mere retfærdig fordeling af verdens goder.

Udviklingen i de senere år har meget tydeligt understreget nødvendigheden af en formidlende faktor i FN, der kan søge at nærme modstående synspunkter til hinanden, og der synes at være muligheder for, at de ni EF-lande har en rolle at spille i denne forbindelse. Det kom tydeligt frem både under den 7. ekstraordinære generalforsamling i september 1975 og under den 30. generalforsamling, at de ni, når de har kunnet optræde i fællesskab, har haft en ganske betydelig indflydelse. Moderate lande i den tredje verden lægger vægt på denne indflydelse, fordi de har erkendt, at der ligger vilje til handling bag ordene.

Mellem de ni foregår der jævnlig rådslagninger, navnlig under generalforsamlingerne. Vi udveksler oplysninger og synspunkter om FN-spørgsmålene og søger at nå frem til så bred en enighed, som de enkelte medlemslandes nationale interesser giver mulighed for.